

TÚRÓCZI PÉTER

Színről-színre

De jó is lenne színről színre látni,
Nem kéne gondolkozni, csak ki kéne várni,
Míg az információk megtalálják hozzánk az
utat,
Mely út aztán minden kérdésre logikus vá-
laszt mutat.

Miért nem látunk tisztán, miért nincs objektív
igazság,
Kérdéseket feltenni miért pofátlan pimasz-
ság?

Piros. A szerelem színe, az öröme, a vágyaké,
Összetúrt lepedőjű, nedves, forró ágyaké,
Összerúszozott ingeké, bepárált tükröké,
Az embert körülvevő furcsa örült búvköré.
Miért nem látjuk tisztán, mit akar a másik,
miért játszunk szerepeket,
Miért nem tudjuk tökéletesen kifejezni az el-
sőprő szeretetet?

Zöld. A nyugalom színe, a fűé, az erdőé, a
mezőé,
Az alfatikus békéé, a tengeré, az esőé,
Az ágyban fekvő gondolatoké, a szőnyegen
szétesett álomé,
Az enyém, a tiéd, ismerősöké, és másoké.
Miért kell a zavar, miért nem lehetünk zavar-
talanul nyugodtak,
Miért harcolnak békéért, a békében elbukot-
tak?

Sárga. A szétesett képzetek színe, a napé, a
mézé, a búzáé,
A sivatagé, a tojásé, sok normális dologé, sok
furcsáé,
A túlcsonduló parti hangulaté, melyben az
ember zavarosan látja magát,
A veled szemben ülő zilált emberé, kinek
nem érted minden szavát.
Miért kell megfelelni, miért nincs minden
emberhez egy különálló mérce,

Miért kell mindent szép szavakba csoma-
golni, hogy a másik értse, s meg ne sértse?

Kék. A felszabadultság, a remény színe, az
égé,

A függönyé a szobámban, a tóé, a végé,
Az átlátszó embereké, akik olyanok, mint a
fegyelem,

Azt hiszik a kék a legszebb szín, pedig csak
nyugalanságot terem.

Miért kell hazudni, miért nem lehet elmon-
dani az igazságot szemtől szembe,
Miért nem vesszük észre a csapdákat magunk
előtt, ha bámulunk a végtelenbe?

Barna. A természetesség színe, a földé, a po-
csolyaé, a beleké,

A hajunk színe, a változatlanságé, a sze-
memé, a szemedé,

A mélységeké, amikbe behullok, ha rád né-
zek tisztán,

Az elesésé, a felkelésé, a pecsét színe a leg-
végső listán.

Miért az engedelmesség, miért a meghajló
akarat,

Ha úgyis elesünk, és az Isten se véd meg a
hosszú harc alatt?

Fekete, fehér, barackvirágszín, bézs, kasmír-
lila, ciklámen, tözeg,

Színek, melyek nem léteznek, mind másképp,
másnak látjuk őket,

A menny színei, a pokolé, a léleké, az orgaz-
musé, a gyászé,

Érzéseké, kimondhatatlan dolgoké, minden
irracionális számú bájé.

Miért ez a teher, miért úgy van megalkotva a
világ minden nyelve,

Hogy nem tudjuk elmondani velük, mi igazán
fontos lenne?

De jó is lenne színről színre látni,

Nem kéne gondolkozni, csak ki kéne várni,
Míg az információk megtalálják hozzánk az
utat,

Mely út aztán minden kérdésre logikus vá-
laszt mutat.

Miért nem látunk tisztán, miért nincs objektív
igazság,
Kérdéseket feltenni miért élet utáni kivált-
ság?

JACSO PÁL

Gyermeke vagyok

Gyermeke vagyok a kitáruló völgynek:
körbe állnak öreg, évszázados tölgyek.
Gyermeke az eget karcoló hegyeknek,
mik kihívást adnak konok embereknek.
Könnyező árvája sok délibábos síknak,
hol véráztatta csatákat apáink megvívta.

Büszke mostohája a rátarti nyugatnak:
őseim nyilaitól, csipkés katedrálisok
ott, olcsó békét sohasem kaphattak.
Cserzett-lelkű fia az aranyló keletnek:
a sors ez egy hibámért ezerszer veret meg...
Duhaj cimborája a haragos szélnek,
pedig süvítő útjából, még a lusta sárga
dűnék is sietve kitérnek.

Néma csodálója a végtelen világnak:
ha indigókék égboltjára az angyalok
csillagokat vágnak.
Apró szolgálja a megbocsátó Úrnak,
ha szívéből az irigyek sokszor ki is túrnak.

Tikos hódolója az asszonnyá ért nyárnak:
ha forró ölében a kévék asztagokba állnak.
Pajtása az aszúérlelő-dióverő ősznek,
mikor hűvös kertek alján szilvalekvárt főz-
nek.

Gyermeke az életadó körforgásban
felmorajló mindenféle víznek,
a Föld laposságában már kevesek hisznek...
Ha villámsújtott, odvas fától az erdő
lesz tüzek martaléka,
e tüzeknek éppúgy vétkes fia vagyok,
mint e ferde világ újjászületendő
apró hordaléka, kit befogad
a Földanya köpenyébe zárva,

száz év múltán tudómba friss levegő
kerül majd, egy új világra szánva.

Gyermeke vagyok a kitáruló völgynek,
körbe állnak öreg, évezredes tölgyek,
gyökeret eresztve száz meg ezer évbe,
honnan emlékeim a felszínre érnek,
élesem füttyentve a süvítő szélnek:
mindahány életem, csak pillanat röpte
keringőzve ideleenn, talán mindörökre...

Mint
Kitagadott vándora a szűkülő időnek,
csillagok közt úzótt vad, kire fénnel lőnek.
Játékszere a hangtalan száguldó
kitáguló térnek: míg üstökösbe
kapaszzkodó porszemgondjaim
a Teremtőhöz érnek.

És
Gyermeke vagyok egy harmadolt,
csonka-kis hazának,
Kit elfeledett hőseinek
meg nem született unokái,
maig hazavárnak...

VALEK TÜNDE

Stáció töredékek

A festményeket készítették a Szent Lőrinc
Katolikus Általános Iskola tanulói
Felkészítő tanár: V. Péter Mária

Valami gondolkodóba ejtett.
Felismerem-e, ami rejtett?
Egyetlen szó, vagy egy gondolat
Még a felismerését várja!
Lehet szavakkal festeni
Ecsettel színesen mesélni
Megérinteni szóval, szemmel,
Egy pillanatra őrizni jó szívvel
Mégfogni a megfoghatatlant
Szelek szárnyán szárnyaljanak,
Szép gyógyító szavak

Sebzett szívekre találjanak!
 És a csodálatos képek
 Múlják felül a képzeletet!
 Amire illő szavak nincsenek
 Csak leírhatatlan érzések, már kétezer éve...

IV.

Jézus találkozik Édesanyjával

Békét sugárzó tekintettel, ránézett
 A vásári hangulat elcsendesedett
 Jézus a Fiú, Mária az Anya
 Egy néma percig a Földön, ketten voltak
 Jézus szeméből a gyötrellem elillant
 Bizzál, Isten nem hagy el, mindig velünk
 van!

Szelíden megérintette anyja vállát
 Kék ruhája szorosan feszült Márián
 Magába fojtotta a féltő zokogást
 Áhítattal nézte Őt, egyszülött fiát.

Festette: Papp Angéla 6.B

IX.

Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt
 Jézus az átok súlya alatt leroskadt
 A gyűlölet okozott neki fájdalmat
 Körülötte néhányan aggódtak, sírtak
 Ostorütés elől segítették talpra
 Kéz kapva kap, karmosan megkapaszkodik
 Ökölbe szorítva, némán lázadozik
 Tenger kínszenvedés láttán nem marad más
 Mint a szüntelen Istenhez fohászkodás
 Tehetetlen rettenet ült arcokra ki
 Isten Fia, vállalt sorsát teljesíti!

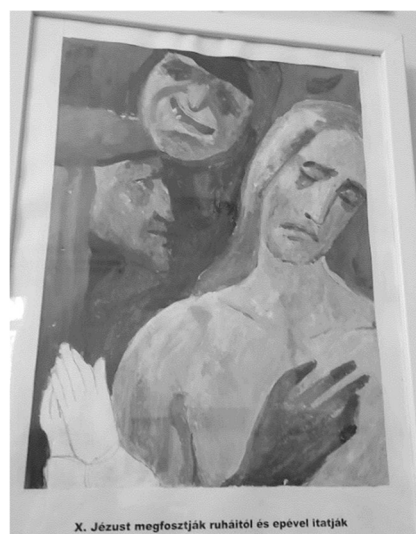
Milyen volt a világ, tették áldozattá
 Nem ismerték fel a jót, Isten Bárányát!

Festette: Gömöry Zorka 6/A

X.

Jézust megfosztják ruháitól
 Kék ármány csöppen, irigységtől acsargó
 Katona dolga: teljesítsen parancsot
 Vértörő kezek húzzák Jézus köntösét
 Kinek kedvez a reá dobott sorsvetés?
 Siserahad, mint éhes, vad varjúcsapat
 Összevész a kevés rongyon, ami maradt
 Jézus mégse meztelen, tűr türelmesen
 Hite aranyló, fényruhát von köréje
 Kincsétől nem foszthatja földi hatalom
 Mert szilárd hite ruhája, nem látható

Készítette: Biku Borbála 5/B

XI.

Jézust keresztre feszítik
 Sokan az embergyűrűben szorgoskodnak
 Levegő sincs már, annyira iparkodnak
 Szegezés, szegezés, reccsenő csont hallik
 És vér kicsordul, elevenen patakszik
 „Atyám, a te kezembe teszem le az én lelke-
 met” (Lukács 23:46).

Jézus tűr, elvisel, hisz igazult embert
 Emberfák készülnek a Koponya hegyén
 Feszülő kínvitorlákat borzol a szél
 Gyorsan húzzák az ítélet keresztre fel
 Nem ismerik az irgalmat, szent kegyelmet
 Elfogult gyilkosok hallják a biztatást
 Elvakult hóhér nem érez, nem hall, nem lát
 Már készíti dárdáját biztos római
 Longinusz, megállni, arra még kell várni!

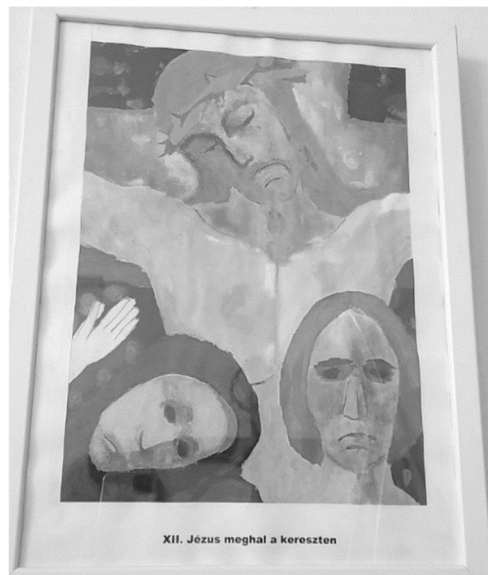

Készítette: Gergely Viktória Réka 7/A

XII.

Jézus meghal a kereszten
 Jézust elhagyta a rátestált szenvedés
 Bevégeztetett! Ima esd a bűnösért
 Lehajtotta fejét aranyló testére
 Kérte Istent, a tudatlant emelje fel!
 Ó, ember, emberiség haladj meg rosszat!
 Ismerd fel szívvel, ésszel a jót magadban!
 Az önzést, kényelmet, acsargást, félelmet –
 hagyd el!
 Szeretet útján jobb lesz a világnak, és neked
 Bosszúvágy helyett irgalom, világosság
 Áradjon emberek szívében békevágy!

Fekete szemek elsírták könnyeiket
 Tehetetlen, fosztott, csúfolt érzéseiket
 Az elszánt szív legyőzi a veszteséget
 Bízni kell a hit megtartó erejében
 Szüntelen törekvés a jó megértésre
 Igazi gazdagság az adás öröme

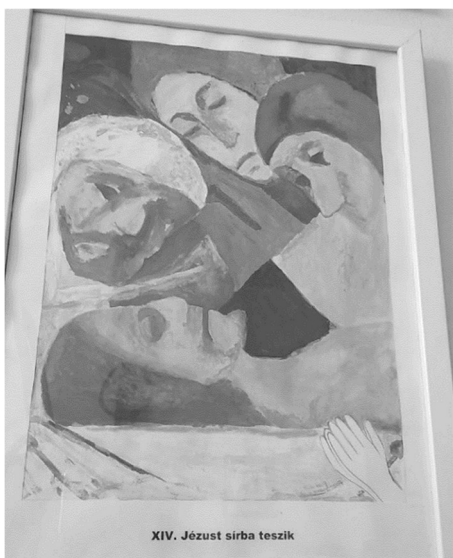

Készítette: Nagy Anna 5/B

XIV.

Jézust a sírba teszik

Hárman jönnek szürkület leple alatt
 Jézus teste húsvét előtt lején nyugalmat
 Közeli kertben sebtében vett üres sír
 Keresztről levett halott padmalyán fekszik
 Arimátiai József lámpása ég
 Sírboltban sebtében nagy a készülődés
 Lemossák róla a sok rákerült szennyet
 Olajat, illatos balzsamot rákennek
 Forrasztó füvekkel látják el sebeit
 Méltóképp tudjon Isten elé járulni
 Kék kontúros száját a halál lezárta
 Arca hideg, teste holt-fehér, sápadt
 Jézust végül burkolják fehér gyolcslepelbe
 A termet átjárja parázsló tömjén füstje
 Kik Jézust a végső útra készítették
 Búcsúznak Tőle, de menniük, oly nehéz!
 Jézus mély álmát őrizze e sírbolt!
 Nehéz követ görgetnek a sír szájához
 Megtörve válnak el a kedves halottól
 Nem is sejtik, mi történik harmadnapon...

Festette: Ciceu Sára 7/B

János evangélium 6. fejezet: 47.vers
 „Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz
 bennem, annak örök élete van.”
 2023. 03. 07-10.

A verseket írta: Valek Tünde

FEKETE MARIANN

Gondolatok a szeretetről

A szeretet örökkévaló
 A szeretet nem múlik el.
 A szeretet lángolva ég.
 Tüzét a víz nem olta el.

Szeretni csak szívvel lehet,
 Az akarat hozzá kevés.
 Irányítani nem lehet,
 Kevés hozzá a józan ész.

A szeretetben nincs idő,
 Nincs távolság, válaszfalak,
 Felemel, és a földre sújt
 Szeretni csak szívből szabad.

FRIEDRICH KLÁRA

Szkíta tavasz

Fény kürtöt fújnak Nap katonák
 fák nevelgetnek lombkoronát

Madár dalolgat zöld lugason
 lepkék hintáznak fűszálakon

A régi mező is a hegyek között
 tarka virágba felöltözött

Zsenge vetésem termést ígér
 sólymaim szárnya felhőkig ér

Lovam sörénye szélben lobog
 táncos patája vígan dobog

Juhaim gyapja, mint a selyem
 mosolyog rám az én Istenem

Évszakok

Tavaszaim, ti kedvesek
 Hol van a régi kedvetek
 Hol van a fényűző virágzás
 Hol a vidám madárkiáltás

A nyár is elmúlt, az égető
 Napraforgókat érlelő
 Gólyafészek számolgotó
 Tücsökzenéket hallgotó

Most itt az ősz és átölel
Okosan, szelíden nevel
Vezeti fáradt lépteim
A megbánás ösvényein

S ha jön a tél, már készen állok
Várnak a régi, új világok
Tisztogatom a lelkemet
Míg a hófehér hó betemet

Írott húsvéti tojások Gyergyóalfaluban (Benedek Attila fotója)